

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Μαΐου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 19

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 154.)

Ὁ Γωλιτέρος ἦτο ἀνίκανος καὶ νὰ δρᾷ-
σῃ καὶ νὰ σκεφθῇ. Οἱ ἐσβεσμένοι ὀφθαλ-
μοὶ τοῦ ἐπλανῶντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ
προσηλθύνται μετ' ἐνδιαφέροντος που-
θενά, καὶ οὔτε τὴν Μάγδαν ἐφαίνοντο ἀ-
ναγνωρίζοντες, οὔτε τὸν Μίκην, ὁ ὁποῖος,
ιστάμενος παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του,
τὸν ἐβλεπε διὰ τοῦ μαύρου τοῦ ὀφθαλ-
μοῦ, στυλβόνων ὁλονὲν τὰ περὰ του.

Ἡ γραῖα ἀπέβευσε τὸν Δορὴν, καὶ
ἀρίστα αὐτὸν νὰ βόσκη πλησίον τοῦ
ἀμαξίου, διηυθύνθη πρὸς τὸν φρουδαλι-
κὸν πύργον μετὰ τὰς ἐπάλλξεις του, μετὰ
τὰς πανύψηλα τεῖχας του, μετὰ τὰς εὐρείας του
τάφρους, μετὰ τὰς σιδηρὰς του θύρας,
μετὰ τὴν κινήτην του γέφυραν, τὴν συγ-
κρατούμενην μετὰ βαρεῖας ἀλύσεις, ἐτοι-
μούς να τὴν ἀνεγείρουν καὶ εἰς τὸν παρα-
μικρότερον κίνδυνον. Εἰς πᾶσαν ἄλλην
περίστασιν, ἡ ὄψις τοῦ πύργου τούτου θὰ
ἐξῆπτε πολὺ τὴν ἱπποτικὴν φαντασίαν
τοῦ Γωλιτέρου.

Ἡ Μάγδα, μετὰ τὸν κόρακα ἐπ' ὧμου,
παρουσιάσθη πρὸ τῆς φρουρᾶς.

— Ἐλέημοσύνην, καλοὶ μου αὐθέν-
ται, εἶπε ταπεινῶς. Θὰ σας πῶ τὴν τύ-
χη σας, καὶ ὁ Μίκας θὰ σας διασκεδάσῃ
μετὰ τὰ παιγνίδια του.

Φαίνεται, ὅτι ἐπληττον φρενὰ οἱ κά-
τοικοι τοῦ ἐρημικοῦ καὶ ἀπροσέτου πύρ-
γου, ἡ δὲ προσφορὰ τῆς Μάγδας ἐγένετο
δεκτὴ μετὰ χαρᾶς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ προσωπικὸν
ὀλόκληρον συνηθροίσθη ὑπὸ τὸν θόλον
τοῦ ἰσχυεῖου. Οἱ θεράποντες προσετέθη-
σαν εἰς τοὺς σωματοφύλακας, καὶ αὐτὸς
ὁ μέγας ἀρχιτρίκλινος, ἐλθὼν διὰ νὰ
ἐπιπλήξῃ τοὺς ματαιοσκόλους, εἰλκύσθη
ἀπὸ τὴν νεοφανῇ διασκεδάσειν καὶ ἀπέ-
μεινε μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ
τοῦ στήθους, μετὰ στόμα χαῖνον, γελῶν
ὡς ἀπλοῦς θνητὸς μετὰ τὰ εὐφυᾶ παιγνί-
δια τοῦ πτηνοῦ.

Ὁ Μίκας εἶχεν ἔκτακτον θυμοσφοίαν
καὶ ἦτο τελείως γυμνασμένος. Ὑπῆκουεν
εἰς κάθε νεῦμα, εἰς κάθε λόγον τῆς

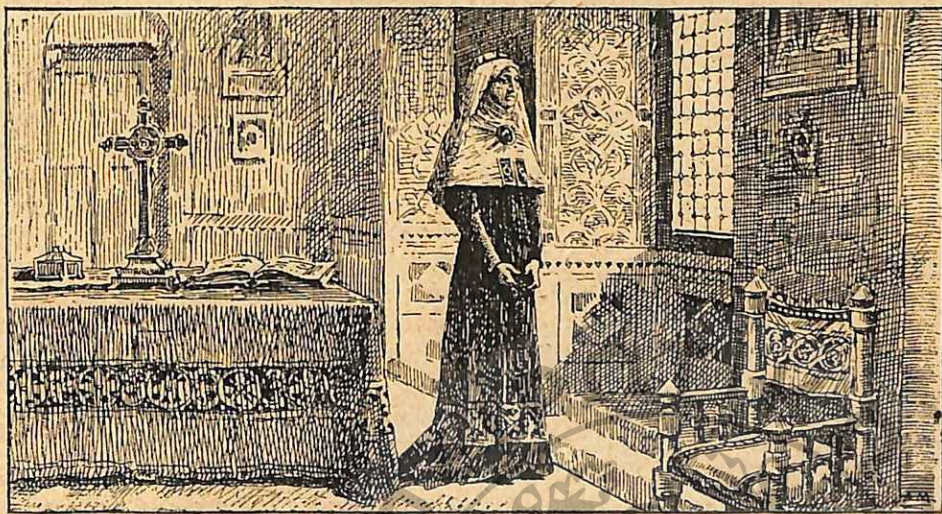
κυρίας του. Ἐμετροῦσεν ἕως τὰ δέκα,
ἕως τὰ δεκαπέντε, ἕως τὰ εἴκοσι, καὶ ἂν
δὲν εἶχε τὴν μελωδικὴν φωνήν, τὴν
ὁποίαν τῷ ἀπέδιδε πονηρῶς ἡ ἀλώπηξ
τοῦ μύθου, ποτὲ τοῦλάχιστον οἱ κρωγμοὶ
τοῦ δὲν ὑπερέβαινον τὸν ὀρισθέντα ἀριθ-
μόν. Ἐπαιζε κύβους μετὰ θυμαστὴν ἐπί-
γνωσιν, ρίπτων αὐτοὺς μετὰ τὸ ράμφος του
καὶ γνωρίζων κάλλιστα πότε ἔχανε καὶ
πότε ἐκέρδιζεν. Ὅταν ἐκέρδιζεν, ὁ μι-
κρὸς μυρὸς ὀφθαλμὸς του ἔλαμπεν ἀπὸ
εὐχαρίστησιν, ὡς ἀληθοῦς παίκτης, ἐν ᾧ
ἤρπαζε μετὰ τὸ ράμφος του τὸ κερδὴθέν
νόμισμα, ἀπεναντίας δὲ τὸ ἀπέριπτε

Ἐπὶ τέλους ἔχασε τὴν ὑπομονήν, ἡ-
νοῖξε τὸ παράθυρον τοῦ εἰκονοστασίου
τῆς, καὶ ἐπανέλαβεν ἐκ τρίτου τὴν στρυγ-
μῶδὴ τῆς πρόκλησιν.

Γενικὴ ἀναστάτῳσις: ἐφοβοῦντο πολὺ
τὴν πυργοδέσποιναν, καὶ διὰ τοῦτο ἄν-
δρες καὶ γυναῖκες διεσκορπίσθησαν ὡς
σμήνος στρουθίων.

— Καὶ σύ, φύγε γρήγορα! διέταξεν
ὁ παχὺς ἀρχιτρίκλινος ἀποβάλλων μέρος
τῆς ἀξιοπρεπείας του· ἡ κυρία μας, δὲν
ἀγαπᾷ τέτοιες ἐπισκέψεις!

— Ἀφῆστέ με τοῦλάχιστον νὰ πάρω
τὸν κόρακά μου! εἶπεν ἡσύχως ἡ Μάγδα.

« Ἐξεκκόκιζε βραδείως τὸ κομβολόγιόν της. » (Σελ. 162, στήλ. α'.)

μακράν του μετὰ δυσἀρέσκειαν, ὡς ἂν εἴ-
τῃ ἡνὸς τὸν ἀντίπαλον.

Καθεὶς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἠθέλη-
σε νὰ παίξῃ μαζί του μίαν παρτίδαν,
καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχιτρίκλινος κατεδέχθη νὰ
λάβῃ εἰς τὰς χεῖράς του τοὺς κύβους καὶ
νὰ ριφοκινδυνεύσῃ ἐν νόμισμα μετὰ τὸν
παράδοξον τοῦτον παίκτην, καθ' ὃν χρό-
νον ἡ Γύφτισσα προέλεγε τὴν τύχην εἰς
τὰς θεραπαινίδας.

Ὅλοι καὶ ὅλοι ἦσαν βυθισμένοι τό-
σον πολὺ εἰς τὰς τερπνάς ταύτας ἐνα-
σχολήσεις, ὥστε, δις ἡ ἀργυρὰ συρί-
κτρα τῆς πυργοδέσποινης ἀντήχησε
ματαίως ἀνὰ τοὺς ἐρήμους θαλάμους.

— Ἐλα λοιπόν, φώναξέ τον! ἀνέ-
κραξεν ὁ δυστυχὴς, βλέπων μετ' ἄκρας
τοῦ ἀπελπισίας τὸν Μίκην διευθυνόμενον
πρὸς τὴν ἐξώστην, ὅπου διεγράφετο ἡ
αὐτοῦ κατατομὴ τῆς πυργοδεσποίνης.

— Ἀφῆστέ τον! θὰ διορθώσῃ τὰ πράγ-
ματα καλλίτερα ἀπὸ σᾶς. . .

Ἐκείνος δὲν ἐπέθετο, καὶ ἐπέμενε
διατάσων τὴν Γύφτισσαν « νὰ ξεκου-
πισθῇ ἀμέσως. »

— Σταθῆτε μιὰ στιγμή, νὰ μου στεί-
λῃ ἡ κυρία σας τὸ πουλί μου, εἶπεν ἡ
Μάγδα μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμέ-
νους ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Τί εἶπες; ἡ κυρία μας θέλεις νὰ

λάβη τέτοιαν ἐνόχλησι ; καὶ
Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ.
Ἡ πυργοδέσποινα, ὡρὰ ὡς πτώμα, κατήλθε τὴν κλίμακα. Ὁ κόραξ ἐστέκετο ἐπὶ τοῦ ὤμου της, χωρὶς ἐκείνη νὰ φαίνεται ὅτι τὸν προσέχει.

Στρατιώται καὶ ὑπρέται παρεμέρισαν, κλίνοντες τὰ μέτωπα.

Χωρὶς νὰ τους κυτᾶξῃ, ἐκείνη ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Γύφτισσαν.

— Σὺ μου ἐστειλες ἐπάνω τὸν κόρακα μ' αὐτὸ τὸ δακτυλίδι ;

— Μάλιστα, Δέσποινα.

— Καὶ . . . τί εἶνε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι ;

— Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι εἶνε ἡ κληρονομία ἐκείνου, ποῦ δὲν ἔλαβε ποτέ ἄλλῃ . . .

— Ἀπέθανε ! . . . ἀπέθανε καὶ αὐτός ! . . .

Ἡ πυργοδέσποινα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της μὲ τὰς χεῖράς της, καὶ δύο θερμὰ δάκρυα ἔρρευσαν διὰ τῶν δακτύλων της, τῶν κινδύνων ὡς νὰ ἦσαν ἀπὸ παλαιὸν ἐλεφαντόδοντον . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ἡ δέσποινα τῆς Δαμπίερρης κατόκει μόνῃ εἰς τὸν εὐγενῆ οἶκον, τὸν φέροντα τὸνομά της, ἀφότου ὁ μὲν υἱὸς τῆς Πέτρος εἶχεν ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, πολέμων κατὰ τῶν Ἀγγλῶν, ὁ δὲ ἑγγονὸς τῆς Ρεναίος εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔσχατον νὰ τον προφυλάξουν κατὰ τοῦ σκληροῦ θανάτου, τοῦ μὴ σεβομένου οὔτε ἡλικίαν, οὔτε τάξιν ! . . .

Καὶ ἡ γραῖα μάμμη, μὲ τὸ βαρὺ τῆς πένθος, μὲ τὴν καρδίαν πλέον σκληράν, πλέον παγωμένην καὶ ἀπὸ τὸ μάρμαρον τοῦ ἐπιβλητικῆς μνημείου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκοιμῶντο, πλησθὶν ἀλλήλων, οἱ τελευταῖοι τῆς γενεᾶς της, — ὁ πατὴρ ὑπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ του θώρακα, ὁ δὲ υἱὸς ὑπὸ τὴν μικρὰν πανοπλίαν, τὴν ὁποῖαν εἶχε περιβληθῇ τὸσον ὑπερηφάνως, καθ' ἣν ἡμέραν ἀκριβῶς ἡ ἀπηνὴς νόσος τὸν εἶχε ρίψῃ ἐπὶ τῆς μικρᾶς λευκῆς του κλίνης, καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν τάφον, — ἡ μάμμη, λέγω, εὐθυτενὴς καὶ ὑπερήφανος ὑπὸ τὸ διάδημα τῶν λευκῶν της τριχῶν, ἐξεκκόνει βραδέως τὸ κομβολόγιόν της, παρὰ τὸ παράθυρον τοῦ πυργίσκου. Ἐκεῖθεν ἔβλεπεν ἀφ' ὑψηλοῦ τὴν κοινοτριωδὴ ὁδόν, θλιβεράν καὶ ἑρημον δι' αὐτὴν, ἀφότου δὲν ἤλπιζε πλέον νὰ διακρίνῃ τὴν λοφίαν τοῦ υἱοῦ τῆς Πέτρος, — ὁδὸν μελαγχολικὴν καὶ σιωπηλὴν, ἀφότου δὲν ἔφθανεν ἐκεῖθεν μέχρις αὐτῆς ἡ διαυγὴς φωνὴ καὶ οἱ ἀργυρόχοι γέλωτες τοῦ μικροῦ τῆς Ρεναίος.

Ἦτο πάντοτε μόνῃ . . .

Καὶ ὅμως, ἄλλοτε, ὅταν ἦτο νεαρὰ σύζυγος, νεαρὰ μήτηρ, δύο ὥραϊα παιδία τὴν περιστοιχίζον, καὶ ἐξ αὐτῶν, μόνον τὸ ἐν ἑοικμάτῳ τὸν τελευταῖον ὕπνον εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου . . .

Τὸ ἄλλο, ὁ δευτερότοκος Γουλιέλμος,

δὲν εἶχεν ἀγαπηθῇ ποτὲ ὑπὸ τῆς μητρὸς του, τὴν στοργὴν τῆς ὁποίας εἶχεν ἀπορροφήσῃ καὶ συγκεντρώσῃ ὀλόκληρον ὁ πρωτότοκος, ὁ Πέτρος.

Ὁ Πέτρος μόνον ἦτο ὥραϊος, εὐφυής, ἀνδρεὺς ἡ μήτηρ του τὸν ἐθαύμαζεν ὑπὸ τὸν θώρακα καὶ τὴν πανοπλίαν, ἐν ᾧ μόνον περιφρόνησιν ἔτρεφε πρὸς τὸν Γουλιέλμον, δειλότερον, λεπτοφύεστερον, καλὸν μόνον διὰ νὰ γίνῃ ἱερεὺς, καθὼς ἔλεγεν.

Ἄλλως τε διὰ τοῦτο ἦτο προωρισμένος : θὰ ἐγένετο κληρικὸς καὶ πρὸς τὸν τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐποῦδαζε Θεολογίαν.

Ἄλλ' ὑπὸ τὸ συνεσταλμένον καὶ δειλὸν του ὕψος, ἔκρυπτε ψυχὴν ἀνδρείαν, φλογεράν, φιλοπόλεμον, ἱποτικὴν διὰ τοῦτο ἡκουε μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν τὰς πολεμικὰς διηγῆσεις ἀπὸ τὰς θεολογικὰς συζητήσεις, καὶ τὸν ἐνδιέφερον περισσότερο οἱ βίοι τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀπὸ τοῦς βίους τῶν Ἀγίων.

Μίαν ἡμέραν, ὁ κόμης Βωδουίνος τῆς Φλάνδρας, ἀναχωρῶν διὰ τὴν Σταυροφορίαν, διήλθεν ἀπὸ τὸ δουκάτον τοῦ γείτονος του δουκὸς τῆς Βουργονίας, ἐσταμάτησεν εἰς τὸν πύργον τῆς Δαμπίερρης, — τοῦ ὁποῖου ὁ ἀποθανὼν πυργοδεσπότης ἦτο ἄλλοτε σύμμαχος του, — διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὴν χήραν του καὶ νὰ γνωρίσῃ τὰ τέκνα του.

Ὁ Πέτρος ἔλειπε διὰ τοῦτο μόνον ὁ Γουλιέλμος προσήλθε νὰ υποδεχθῇ τὸν Βωδουίνον παρὰ τοὺς πόδας τῆς τιμητικῆς κλίμακος, ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς ὁποίας ἴστατο ἡ πυργοδέσποινα, εὐθυτενὴς καὶ μεγαλοπρεπεστάτη.

Ὁ νεαρὸς Γουλιέλμος ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα τῆς δεξιώσεως μὲ τόσῃν εὐγένειαν, μὲ τόσῃν ἡρίν καὶ μὲ τόσον ὠραίαν συστολήν, ἄνευ ἔχρους ἀδεξιότητος, ὥστε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατέκτησε τὴν εὐνοίαν τοῦ μέλλοντος αὐτοκράτορος, καθὼς καὶ τῆς θυγατρὸς του Μαργαρίτας, ἡ ὁποία τὸν ἠκολούθει εἰς Παλαιστίνην.

Ὁ Γουλιέλμος ἦτο ἐγγράμματος, ἀνεπτυγμένος, ὁλεκτρικὸς ὁμιλητής, γλυκὺς καὶ εὐγενής, — προτερήματα σπάνια διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς στρατοκρατικῆς βαναυσότητος, καὶ ἐκτιμώμενα περισσότερο ὑπὸ τῶν κυριῶν.

Δυστυχῶς ἡ δέσποινα τῆς Δαμπίερρης δὲν συνεμερίζετο αὐτὴν τὴν γνώμην, καὶ ἤκουσε μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως τὰ ἐγκώμια, τὰ ὁποῖα οἱ ἐπίσημοι ξένοι ἐπεδαφίλευσαν εἰς τὸν Γουλιέλμον.

— Πραγματικῶς, Δέσποινα, εἶπεν ὁ κόμης, ἂν κρίνω περὶ τοῦ πρωτοτόκου ἀπὸ τῶν δευτερότοκων, εἰσθε εὐτυχὴς μήτηρ καὶ σας μακαρίζω. Μοῦ παραχωρεῖτε τὸν Γουλιέλμον σας ; Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ παλαιοῦ μου φίλου, θὰ εἶμαι δι' αὐτὸν ἀγαθὸς κύριος καὶ θὰ τῷ παράσχω προθύμως καὶ φιλοστόργως πᾶ-

σαν εὐκαιρίαν διὰ νὰ διακριθῇ. Ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμὲ τὸ μέλλον του, καί σας βεβαίω ὅτι δὲν θὰ φθονήσῃ διὰ τίποτε τὸν ἀδελφόν του.

— Ἀδύνατον, Ἐκλυμπρότατε, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ἡ πυργοδέσποινα : ὁ Γουλιέλμος θάφειρωθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

— Τί ; ὁ τὸν κάμετε ἱερέα ;

— Πιθανὸν αὐτὴ νὰ εἶνε ἡ κλίσιν του, πατέρα, παρετήρησε μετὰ συστολῆς ἡ Μαργαρίτα.

Ὅχι ! δὲν ἦτο αὐτὴ ! οὐδέποτε ὄνεος τὸ ἡσθάνθη μὲ μεγαλητέραν βεβαιότητα καὶ ἀντλῶν θάρρος ἀπὸ τοὺς μαύρους ὀφθαλμοὺς τῆς νεάνιδος, ἐγονάτισε πρὸ τῆς μητρὸς του.

Δέσποινα, εἶπε μὲ σεβασμὸν, ἀπὸ πολὺν καιρὸν διστάζω νὰ σας ἐξομολογήθω τὰ μυστικά μου ὄνειρα : ὄνειρεύομαι τὸ εὐγενὲς στάδιον τῶν ὀπλῶν θὰ ἐγίνοντο κακὸς ἱερεὺς, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ γίνω καλὸς στρατιώτης. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φέρω ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων μου τὸν Σταυρόν, τὸν ὁποῖον φέρω ἤδη ἐπὶ τῆς καρδίας μου, καὶ νὰ κολουήσω τὸν γενναῖον κόμητα. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀπλοῦς δευτερότοκος διεκρίθη εἰς τὴν Παλαιστίνην, καί σας ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σας κάμω νὰ ὑπερηφανευθῆτε δι' ἐμέ !

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἀπηυθύνοντο ἄρ' ἂν γὰρ μόνον πρὸς τὴν πυργοδέσποιναν ;

Ὅπως δὴποτε, ἡ Μαργαρίτα τῆς Φλάνδρας τοὺς ἤκουσεν ἐρυθριῶσα, ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καλὰ τὰ εἶπες, παλλικάρη μου ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης : ἀναγνωρίζω τὸ αἷμα τοῦ ἀνδρείου μου φίλου καὶ συμμάχου !

Ἄλλ' ἡ πυργοδέσποινα ἐθύμωσεν ὑπερβολικὰ διὰ τὴν αὐθάδειαν τοῦ νεανίσκου, καὶ ἠρνήθη σκληρῶς καὶ ἐπιμόνως νὰ εἰσκούσῃ τὴν παράκλησίν του. Ἄλλως τε, εἶπεν, ἐξηρτάτο ἀπὸ τὸν ἀδελφόν καὶ κύριόν του, ὡς δευτερότοκος, καὶ δὲν εἶχε τὴν θέλησιν ἐλευθεράν. Ἡ καλοσύνη τοῦ ἐκλυμπρότατου κόμητος τὴν συνεχίνει βαθύτατα : ἀλλὰ, προσέθεσεν, ὁ Πέτρος ἦτο μᾶλλον ἄξιος τῆς τιμῆς, τὴν ὁποῖαν νῦθόκει νὰ κάμῃ εἰς τὸν οἶκόν της.

Ὁ Βωδουίνος, δυσχερستهθεὶς διὰ τὴν ἄρνησιν, ἀπεχαιρέτισεν ἐγκαρδίως τὸν δυστυχῆ Γουλιέλμον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ θυγάτηρ του Μαργαρίτα ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς ἀσπασμόν, καὶ χαιρετίσας ψυχρῶς τὴν πυργοδέσποιναν, ἀπῆλθε μετὰ τῆς ἀκολούθιας του.

Ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, — φωτεινῆς ἀστραπῆς εἰς τὴν ζοφερὰν νύκτα, — ἡ τόσον θλιβερά ζωὴ τοῦ Γουλιέλμου ἐγίνεν ἀκόμη θλιβερωτέρα.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΑΙΘΟΥΣΑ

πο τῆς Εἰδωλολατρίας, μεταβαίνοντες τὴν ἑσπέραν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ὁ Ζεὺς ὁ Ὀλύμπιος ὑπὸ τὸν Παντοκράτορα, τοῦ Θεοῦ μας, καὶ ἀντὶ Ἐρμῶν καὶ Ἀπολλῶν καὶ Ἀσκληπιῶν καὶ Νυμφῶν καὶ Νηρηίδων, ἔχομεν ἐδῶ Χριστοῦς, Παννυχίας, Ἀγγέλους καὶ Ἁγίους. Χαμηλὴ ἀψιδωτὴ θύρα, ἡ ἀψὶς τῆς ὁποίας ἀποτελεῖται ἀπὸ βυζαντινὸν μάρμαρον, ἀνοιγομένη δεξιᾷ τῆς τελευταίας Αἰθούσης τῶν Ἀναγλύφων, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ ἰδιαίτερον τοῦτο Τμῆμα τοῦ Μουσείου, εἰς τὰς δύο μικρὰς συνεχόμενας αἰθούσας, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκεται ἡ Συλλογὴ τῆς χριστιανικῆς Τέχνης, καὶ ὅπου ὁ εἰσερχόμενος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ποικιλοφθῇ εὐλαβῶς, πρὸ τῶν ἱερῶν συμβόλων τῆς Ὁρθοδόξου.

Εἰς τὴν πρώτην Αἶθουσαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀπόκεινται βυζαντινὰ μάρμαρα διαφόρων ἐποχῶν, — τεμάχια ἀρχιτεκτονικὰ, ἀνάγλυφα, πλάκες μὲ γλυπτὰ κοσμήματα κτλ. — ἡ εἰδωλολατρεία παλαίει ἀκόμη πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Ὑπάρχει π. χ. : εἰς Ὁρφεύς, παίζων τὴν λύραν καὶ διὰ τῆς γλυκύτητος τῆς θείας μουσικῆς του, προσελκύων τριγύρω του τὰ ζῷα, ἡμερωμένα καὶ ἐκστατικά τὸ σύμπλεγμα εἶνε περιεργότατον, διότι τὰ ζῷα, — πτηνὰ καὶ τετράποδα, καὶ μυθολογικὰ ἀκόμη παντοειδῆ, — παρίστανται τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, σχηματίζονται τρόπον τινὰ ἐν φανταστικῶν πλάσιον, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὸν Ὁρφέα. Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ εἰς Βελλεροφῶν ἐπὶ τοῦ Πηγᾶσου, φονεύων τὴν Χίμαιραν, καὶ ἄλλα ὅμοια μυθολογικά. Ἄλλ' ἰδοὺ, πλησίον τούτου, τὸ ἀνάγλυφον τὸ εὐρεθὲν ἐν Νάξῳ, καὶ ἀπεικονίζον τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Φάτνῃ. Τὸ θεῖον Βρέφος παρίσταται ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ αἱ κεφαλαὶ δύο βοῶν, προσερχομένων νὰ λατρεύσουν τὸν Σωτήρα. Ὑπάρχει καὶ δευτέρον ἀνάγλυφον, παριστάνον ὁμοίως τὴν Γέννησιν. Εἰς αὐτὸ, πλησίον τοῦ νεογεννητοῦ Χριστοῦ, ἐκονίζεται ἐξηπλωμένη καὶ ἡ Θεοτόκος. Καὶ τὰ δύο εἶνε ἔργα τῶν πρώτων Χριστιανικῶν χρόνων.

Ἄλλα τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα, καθὼς καὶ

ἔλα τῆς Αἰθούσης ταύτης, δὲν διακρίνονται διὰ τὴν τέχνην των. Εὐρισκόμεθα εἰς πλήρη παρακμὴν τῆς Τέχνης. Οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι τῆς ἀρχαιότητος παρήλθον πρὸ πολλοῦ, οἱ δὲ γλύπται καὶ οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες τῆς ἐποχῆς ταύτης, δὲν εἶχον τὴν δύναμιν οὔτε καὶ νὰ τους μιμηθοῦν. Ἐπὶ αἰῶνας ὅλους, ἡ Τέχνη παρήγε βάνουσα, ἀκαλαίσθητα ἔργα, ὡς αὐτὰ τὰ ὁποῖα βλέπομεν, καὶ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἡ Ἀναγέννησις, ἡ μεγάλη ἐκείνη αὐγὴ ἡ ὁποία διεδέχθη τὸν ζόφον τοῦ Μεσαίωνος, — τὸ γνωρίζετε ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν, — διὰ νὰ λάμψῃ καὶ πάλιν ἡ τόσον παρακμάσασα Τέχνη, μὲ τὴν λάμψιν τὴν ἀρχαίαν . . .

Ναί : ἡ Τέχνη ἀνεγεννήθη καὶ ἔλαμψε πάλιν μὲ τὴν λάμψιν τὴν ἀρχαίαν : ἀλλ' ἐξεπατρίσθη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐκεῖθεν ἐπροχώρησε καὶ ἤκμασεν εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλην. Τὸν Φειδῖαν, τὸν Ἰκτῖνον, τὸν Πραξιτέλην, τὸν Ζεῦξιν, διεδέχθησαν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος, ὁ Ραφαήλ, ὁ Ρέμβραντ, ὁ Μουρίλος, ὁ Τορβάλδσεν. Καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ ἐνδοξὸς πατρίς τῆς Τέχνης, ἀπέμεινε χωρὶς Τέχνην. Ἀρὰ γὰρ, ἡ φυγὸς θὰ ἐπιστρέψῃ ποτὲ ; Εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ὁ ὁποῖος κατέπληξε τὸν κόσμον μὲ τὰ καλλιτεχνήματά του, ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τοῦτον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον οἱ ἀπόγονοι τῶν γιγάντων ἐκείνων συναθροίζομεν τὴν εἰς Μουσεῖα καὶ ἐπιδεικνύομεν ὑπερήφανοι τὰ μεγάλα ἔργα των, θνήσκει καὶ πάλιν Τέχνη ὑπέροχος, Τέχνη ἑλληνική, — Ἑλληνες καλλιτέχναι, δυνάμενοι νὰ συγκριθοῦν πρὸς τοὺς προγόνους των ; Ἄς το ἐλπίσωμεν !

Ἡ δευτέρα Αἶθουσα περιλαμβάνει τὴν Μικρὰν Συλλογὴν τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, ἡ ὁποία προσωρινῶς εἶνε καταθεθεμένη ἐδῶ, διότι, ὅταν θὰ πλουτισθῇ μὲ τὸν καιρὸν, θαποτελεσθῇ ἴδιον Μουσεῖον. Ἀγιογραφία, ἱερὰ εἰκόνες, βυζαντινὰ ἀρχαιότατα, ἱερὰ αἱμα, ξύλινοι καὶ μεταλλικοί σταυροί, λειψανοθήκαι, ἐγκόλπια, φυλακτά, ἐκκλησιαστικὰ σκεύη παντοειδῆ, ἐγγράφα, χειρόγραφα, παλαιὰ βιβλία, — ἰδοὺ ἀπὸ τί ἀποτελεῖται ἡ ἐνδιαφέρουσα αὕτη συλλογὴ. Πολλὰ τῶν κειμηλίων τῆς εἶνε δείγματα ἀρίστης βυζαντινῆς τέχνης — ὅπως π. χ. : ἐν ἐπιτραχήλιον τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων, χρυσοῦφαντον, θαυμάσιον, — ἄλλα δὲ ἔχουν ἀνυπολόγιστον ἱστορικὴν ἀξίαν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ εἰπω, ὅτι ὑπάρχει καὶ τὸ ἐγχόλπιον, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος. Ἐν γένει αἱ παλαιαὶ ἐκεῖναι ἱερῶτατα εἰκόνες, αἱ ἐφαρμέναι ὑπὸ τοῦ χρόνου, τὰς ὁποίας τόσα εὐσεβῆ χεῖλη ἡσπασθήσαν, τὰ αἱμα, τὰ ὁποῖα περιεβλήθησαν τῶσοι ἅγιοι κληρικοί, τὰ ἱερὰ σκεύη, διὰ

τῶν ὁποίων ἐτελέσθησαν τόσαι κατασκευαὶ λειτουργίαι εἰς ἐποχὰς θλιβεράς διὰ τὸ Ἔθνος μας, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ πατέρες μας ἐπεκαλοῦντο τὴν θείαν ἀρωγὴν μὲ πολὺ μεγαλητέραν θερμὴν, — ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀνηρτημένα εἰς τοὺς τοίχους ἡ συσσωρευμένα εἰς τὰ ὑαλόφρακτα ἐρμάρια, ἐμποιοῦν μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐπισκέπτην καὶ προκαλοῦν μίαν ἁγίαν συγκίνησιν, ὅπως ἰδιαίτερον, τὴν ὁποῖαν κανὲν τῶν ἄλλων τμημάτων τοῦ Μουσείου δὲν προξενεῖ.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπάρχει μελανοδόχῃον, γραφίς, καὶ ἐν Λεύκωμᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου οἱ ἐπισκέπται ἐγγράφουν εἰς ἀνάμνησιν τὸνομά των. Εἰς τὴν σελίδα τῆς 27 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. — ἂν ποτε ἐπισκεφθῆτε τὴν Αἶθουσαν ταύτην καὶ λάβετε τὴν περιέργειαν νὰ φυλλομετρήσετε τὸ Λεύκωμα, — θὰ συναντήσετε καὶ τὸ μικρὸν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐσυνειθίσατε νὰ βλέπετε κάτωθεν τῶν ἀρθρῶν τούτων :

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ :

Τι λέγει τᾶστρο μέσ' ἄστρον οὐρανόν,
Τᾶστρο, ποῦ λάμπει
Σὰ σκοτεινιάζοντες τῆς γῆς οἱ κάμποι,
Τι λέγει τᾶστρο μέσ' ἄστρον οὐρανόν ;

— Τὸ φῶς μου ποῦ θωρεῖς, παντοτεινὸ
Δὲν εἶν' ἀλήθεια !
Τῶρ' ἂν στολίζῃ τῆς Νυχτιάς τὰ στή-
[θεια,
Μὰ τᾶστρο ἐὰ χαθῇ τὸ μακρὸν
Ξάφνου μιά μέρα
Μεσ' ἀπ' τὸν ἀπλάστο, βαθὺν αἰ-
[θέρα.]

Τι τάχατε νὰ λέγῃ τὴν αὐγὴν,
Ὁ ἀνθός που ἀσπρίζει
Κι' ὀλόγυρα τὰ μύρα του χαρίζει,
Τι τάχατε νὰ λέγῃ τὴν αὐγὴν ;

— Ὅμοια λουλούδια κι' ἄλλ' ἀπὸ τὴ γῆ
Θεὶ νὰ φυτρώσουν
Τὸ μονοπάτι γύρω νὰ μυρώσουν . . .
— Ὁ Πλάστης τ' ἀνθὲ τὰ γλυκὰ εὐ-
[λογεῖ,

Μ' ἀπὸ τὴν πλάση
Τὸ μύρο τὸ δικό μου θὰ περάσῃ.]

Τὸ κύμα τί νὰ λέγῃ τὸ βαρὺ
Τὸ μαῦρο κύμα,
Χαρὰ τοῦ ναυτῆ καὶ τοῦ ναυτῆς μνημα,
Τὸ κύμα τί νὰ λέγῃ τὸ βαρὺ ;

— Μεσ' ἀτὴν ὀργή μου ἐγὼ τὴ φοδερὴ
Σπάνω τὰ ἑάρτια,
Κι' ὅλα συντρίμματα, κουπί, κατάρ-
[τια,
Τὸ μάτι σου ἔξαφνα πικρὰ θωρεῖ.
Μὰ ὁ ἥλιος πάλι
Μὲ πίνει, μὲ ρουφαίει ἀγάλι ἀγάλι.]

(Μῆμναις)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΕΛΛΗΣ

Βραβεύθηκε υπό το ψευδώνυμον Κόδρος
εἰς τὸν 62ον Διαγωνισμὸν τῶν Λυσεῶν.
(Ἰδε φυλλ. 12, σελ. 106.)

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 141.)

— Δὲν εὐρήκαμε ἔως τώρα· ἀλλὰ ἐπὶ
τέλους ἡ καλή μας τύχη μᾶς ἔφερε ἐστὴν
πηγὴν τοῦ χρυσαφιού.

— Μὲ συμπάθειο ὅμως... αὐτὴ ἡ πη-
γὴ τοῦ χρυσαφιού ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον ποῦ
τὴν εὐρήκε πρῶτος, εἰς τὸν κ. Μασσαί.

— Μὰ ἡμεῖς δὲν θὰ ἐνοχλήσωμεν
κανένα... μᾶς φθάνει ἓνα κομμάτι γῆς...
λίγο φαγητὸ καὶ πιστό, δὲν ζητοῦμε ἄλ-
λο τίποτε.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ζητήσετε τὴν ἄ-
δειαν τοῦ κυρίου.

— Θὰ τὴν ζητήσωμε!

— Πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ σᾶς τὴν
δώσῃ. Ἐχομεν ἀρκετοὺς ἐργάτας.

— Ἐργάτας ἔλκεινους!.. ἐγχαυρί-
ους!.. μαύρους!.. εἶπεν ὁ Βραίη μὲ
ἀπερίγραπτον περιφρόνησιν. Ἐν ᾧ ἡ-
μεῖς... ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἤμην μίαν
φορὰν ἀρχιεργάτης εἰς ἓν ἀνθρακωρυχεῖον
τοῦ Νιούκαστλ.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι γραμματισμένος,
οὔτε ἀρχιεργάτης, εἶπε τραχέως ὁ Δάβις,
ἀλλὰ τὴν δουλειὰ δὲν τὴν φοβοῦμαι...
καὶ σὰν δὲν θέλουν νὰ μοῦ δώσουν... τὴν
παίρνω μόνος μου.

— Τὴν παίρνεις μόνος σου;... ἡρώ-
τησεν ὁ Λεγκέν, μὲ ἐρεθισμὸν ὁ ὁποῖος
ἠῤῥετο βαθυφώνως.

— Ναί. Τὸ πατάμι αὐτὸ εἶνε δικό μου
ὅσο καὶ δικό σας, κ' ἔχω τὸ δικαίωμα
νὰ δουλέψω κ' ἐγὼ ὅπως καὶ σεῖς.

— Ἐχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἐργασθῇς εἰς
τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ποῦ δὲν το κατε-
λάβαμεν ἡμεῖς. Ἀλλὰ ἐστὶ δικό μας τὸ
μέρος... ἂ μὴ!

— Δὲν πιστεύω νὰ μὴν ἀφήσετε εἰς
δύο δυστυχισμένους νὰ μαζέψουν τὰ ψί-
χαλα τοῦ πλοῦτου σας! διέκοψεν ὁ Βραίη·
ὁ Δάβις εἶνε ἄνθρωπος χωρὶς ἀνατροφὴν·
δὲν πρέπει νὰ πειράζεσθε δι' ὅσα λέγει...
ἐλπίζω ὅτι θὰ μας συστήσετε εἰς τὸν κύ-
ριον... ζητοῦμεν τόσον ὀλίγον πρᾶγμα!

— Νὰ συνεννουμέθα, εἶπεν ὁ Λεγ-
κέν ἐντόνως. Σεῖς περιφέρεσθε, διὰ νὰ
εὐρετε χρυσοφόρα μέρη. Διὰ τίνος λο-
γαριασμὸν ἐργάζεσθε;

— Ὁ Βραίη ἤνοιξε τὸ στόμα τοῦ ἄλλ·
ἐσιώπησε· ὁ Δάβις ὅμως ἐφώνησε, κτυ-
πὼν τὸν γρόνθον ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

— Ναί, γυρνοῦμε διὰ νὰ εὐρώμε χρυ-
σοφόρα μέρη· καὶ ἂν εὐρώμε, θὰ προσκα-
λέσωμε κ' ἐκεῖνους ποῦ τὰ ἐκμεταλλεύον-
ται καὶ ὅσους θέλουμε!..

— Τότε ἐπρεπε νὰ ἔλθετε προτῆτερα
ἀπὸ μᾶς παλῆοι... ἀνέκραξεν ὁ Λεγκέν
καταθυμωμένος. Ἐμπρὸς λοιπόν, ἔξω ἀπ'
ἐδῶ, καὶ ἐστὴ στιγμή!

— Ἐξῶ ἀπ' ἐδῶ;... ἐβρυχήθη ὁ Δά-
βις· καὶ ποῖος θὰ με διώξῃ;

— Ἐγὼ. Ἐλα νὰ ἰδῇς! εἶπεν ὁ Λε-
γκέν ἀνασκουμπόνων τὰ μανίκια του.

— Ὁ Δάβις ἐφώρμησε κατ' αὐτοῦ μὲ
σχυρμένην κεφαλὴν, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ
δύο ἀντίπαλοι, στενῶς συνεσφιγμένοι, ἐ-
κυλίσθησαν κατὰ γῆς ἐν μέσῳ κεραινοῦ
ἀγγλογαλλικῶν ὕδρων. Τὰ κτυπήματα
ἐπιπτον πυκνὰ ὡς χάλαζα, ἀλλ' οἱ δύο

ἀντίπαλοι ἦσαν σχεδὸν ἰσοδύναμοι καὶ δὲν
εἰξεύρομεν πῶς θὰ ἐτελείωνεν ἡ πυ-
μαχία αὕτη, ἂν ὁ κ. Μασσαί δὲν εἶχε
προστρέξῃ, ἀκούσας τὸν θόρυβον.

— Λεγκέν! ἀνέκραξε κατὰπληκτος.
Εἶνε δυνατόν!.. μὲ ἓνα ξένον!

— Ὁ Λεγκέν ἀπηλλάχθη ἀπὸ τὰς χεῖ-
ρας τοῦ Δάβις καὶ ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ
Μασσαί ἐντροπισσόμενος, ἐν ᾧ ὁ Δάβις
ἀνασηκωθείς, ἐμειδίει ἡλιθίως.

— Ἐφταιξά· δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποῦ
ἔκαμα, καὶ νὰ με συγχωρεῖτε! εἶπεν.

— Ἀλλὰ μ' ἐρέθιστε τόσο αὐτὸς ὁ ἄνθρω-
πος!.. Το λοιπόν, δρόμο!

— Ἀφῆσέ με νὰ εἰπῶ δύο λόγια ἔς
τάφεντικὸ ποῦ φαίνεται τόσον καλὸς...

— Τίποτε! θὰ τοῦ ἐξηγήσω ἐγὼ τὴν
ὑπόθεσιν μὲ δύο λόγια. Κάποιοι ξένοι θέ-
λουν νὰ χῶσουν τὴ μύτη τους ἐπὶ με-
ταλλεῖό μας. Κ' ἐγὼ λοιπόν τοὺς στέλνω
νὰ πᾶν ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἤρθαν.

— Πραγματικῶς, δὲν ἠμποροῦμε νὰ
δεχθοῦμε ξένους εἰς τὸ μεταλλεῖόν μας,
εἶπεν ὁ κ. Μασσαί δώσατέ τους μερικά
τρόφιμα καὶ ἐνδύματα, καὶ ἄς ἀπομα-
κρυνθοῦν ἀπ' ἐδῶ! εἶπεν ἀναχωρῶν.

— Μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τῶν δύο
τυχοδιωκτῶν, ὅπως ἐξευμενίσουν τὸν κ.
Μασσαί, ἡ διαταγὴ τοῦ ἐξετελέσθη, καὶ

οἱ δύο σύντροφοι ἀφ' οὗ ἐφωδιάσθησαν μὲ
ἐνδύματα καὶ μὲ καπνόν, ἀπεμακρύνθη-
θησαν μὲ βῆμα βαρὺ.

Προχωρήσαντες ἔως διακόσια μέ-
τρα, ἐστάθησαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ πο-
ταμοῦ. Ἐκεῖ ἤρχισαν ζωηρὸν διάλογον,
δεικνύοντες ὅτε μὲν τὸν ὀρίζοντα, ὅτε δὲ
τὸ μεταλλεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μὲ τόσον
ὀλίγας διατυπώσεις τοὺς ἐδίωξαν. Ὅταν
ἐνύκτωσαν, ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸ σκότος
τῆς νυκτός. Ἀλλὰ τὴν πρωΐαν ἐφάνη-
σαν εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Ὅλην τὴν ἡμέραν
ἡσχολήθησαν νὰ κόπτουν κλάδους δέν-
δρων νὰ κάμνουν αὐτοὺς πασσάλους καὶ
νὰ τοὺς ἐμπήγουν κατὰ μῆκος τοῦ πο-
ταμοῦ. Ἐπειτα συνέλεξαν πολλοὺς κλά-
δους καὶ πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος κατεσκέυα-
σαν κατὰ τὸ ἥμισυ μίαν καλύβην· χωρὶς
ἄλλο εὕρισκον πολὺ ὠραῖαν τὴν θέσιν.

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Λεγκέν δι' ὅλα αὐ-
τὰ ἦτο φοβερά· ἀλλὰ καὶ τοῦ Γεράρδου
ἡ ἀγανάκτησις ἦτο μεγάλη. Ἐρεθίζοντες
ὁ εἰς τὸν ἄλλον κατέληξαν εἰς τὸ συμ-
πέρασμα ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς διώξουν διὰ
τῆς βίας. Ἀλλὰ τὰ πολεμικὰ ταῦτα σχέ-
δια δὲν ἐπεδοκίμασεν ὁ κ. Μασσαί, ὅστις
μὲ πολλὴν δυσκολίαν, ἐπεισε τὸν Λε-
γκέν καὶ τὸν Γεράρδον, ὅτι καὶ οἱ ξένοι
ἐκεῖνοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ καταλάβουν
ἓν ἀδόσποτον ἔδαφος καὶ νὰ τὸ δηλώ-
σουν ὡς ἰδιοκτησίαν των.

Μίαν μόνον παραγγελίαν ἔδωκεν εἰς
αὐτοὺς, νὰ μὴν ἐπιτρέψουν, ἐπ' οὐδενὶ
λόγῳ, τὴν εἰσόδον τῶν δύο ἀγνώστων εἰς
τὸν περιβόλον τῶν μεταλλευτικῶν ἐρ-
γασιῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΛΑΟΙ ΤΟΥ ΓΟΛΙΑΘ.

Ὁ Λεγκέν καὶ ὁ Γεράρδος ἐπέβλε-
πον μὲ πολλὴν προσοχὴν τὴν ἐταιρείαν
Βραίη - Δάβις· καθ' ἐκάστην δὲ ἀνεκοί-
νων εἰς τὸν κ. Μασσαί καὶ εἰς τὸν
Ἐρρίκον καὶ τὰς ἐλαχίστας ἐνεργείας
αὐτῶν. Οἱ δύο σύντροφοι ἐλάμβανον καθ'
ἐκάστην ἄμμον τοῦ ποταμοῦ μὲ τὸ τη-
γάδιόν των, τὴν ἐπλυνον καὶ παρετήρουν
μὲ προσοχὴν τὸ ὑπόλειμμα.

Τὰ πράγματα ἐξηκολούθησαν οὕτω ἀρ-
κετὸν χρόνον· ἀλλ' ἡμέραν τινά, ἐξ ἐ-
βδομάδας περίπου, ἀφ' ὅτου οἱ δύο πρό-
σκοποι ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ
ποταμοῦ, ὁ Γεράρδος ἔφθασεν εἰς τὴν ἑ-
παυλιν πολὺ τεταραγμένος. Κατακόκκι-
νος, ἀσθμαίνων, μὲ ὀφθαλμοὺς λάμποντας,
εἰσώρμησε βιαίως εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅ-
που εὕρισκοντο οἱ γονεῖς του καὶ ὁ Ἐρ-
ρίκος μὲ τὸν Λωμόνδον καὶ τὸν Χαρ-
δουήνον.

— Εἰξεύρετε τί κάμνουν τώρα; ἀνέ-
κραξε χωρὶς νὰ προφθάσῃ ν' ἀναπνεύσῃ.

— Τί τρέχει πάλιν; ἡρώτησεν ὁ κ.
Μασσαί.

— Κατέβηκαν ἐκατὸ μέτρα παρακάτω
καὶ ἤρχισαν νὰ ἐμπήγουν πασσάλους.

Καὶ σήμερα τὸ πρῶτ' ὅταν ἐπήγαμεν πρὸς
τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ Λεγκέν καὶ ἐγὼ, τί
εἶδαμεν; Νὰ κατασκευάζουν μίαν ἄλλην
καλύβαν.

— Αἶ, ἴσως σκέπτονται ν' ἀφήσουν
τὴν πρώτην καλύβην των καὶ νὰ μετα-
κομισθοῦν εἰς ἄλλην. Τί μᾶς ἐνδιαφέρει
ἡμᾶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ὅχι, φαίνεται ὥσταν νὰ μοιράζον-
το ὀλίγον ἔδαφος ποῦ κατέλαβαν. Ἐγ-
καθίστανται ὀριστικῶς, σὰς βεβαιῶ.

— Ὁ Γεράρδος ἴσως ἔχει δίκαιον ν'
ἀνησυχῇ, διέκοψεν ὁ Ἐρρίκος. Εἴμπορεῖ
νὰ θέλουν νὰ καταλάβουν καὶ ἄλλο μέ-
ρος.

— Ἰσα, ἴσα αὐτὸ ἐσκέφθημεν καὶ ἡ-
μεῖς. Εἴμπορεῖ νὰ τοὺς καταβῇ νὰ κτί-
σουν καλύβας καὶ νὰ ἐμπήγουν πασσά-
λους καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ποταμοῦ
μας. Ποῖος θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ;

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἱατρὸς Λω-
μόνδος. Ἐδῶ ἡ κατοχὴ ἰσοδυναμεῖ μὲ
κυριότητα.

— Ἀφ' οὗ μιά φορὰ καταλάβουν ἓν
μέρος, πηγαίνετε ἔπειτα νὰ τοὺς βγά-
λετε.

— Ἐγὼ ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας,
θὰ ἐχάραζα χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀργο-
πορίαν τὰ ὅρια τῆς ἰδιοκτησίας μου, εἴ-
πεν ὁ Χαρδουήνος.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι αὐτὸ ἔχει
γίνη.

— Ὡ, ὄχι ἐντελῶς, ἀνέκραξεν ὁ
Ἐρρίκος, διακόψας τὸν πατέρα του. Εἶν'
ἀληθές, ἐχαράξαμεν τὰ ὅρια τῆς ἰδιο-
κτησίας μας μέχρι σημείου τίνος ἄλλ'
ἂν δὲν θέλωμεν νὰ ὑποστῶμεν καμμίαν
ἐπιδρομὴν, ἂν δὲν θέλωμεν νὰ εἰσβάλουν
τυχοδιωκταὶ εἰς τὸ χρυσορυχεῖόν μας,
πρέπει νὰ μετακινήσωμεν τὰ ὅριά μας,
νὰ τα μεταφέρωμεν μακρότερα καὶ πρὸς
τὰ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, ὅπως μᾶς
συμβουλεύει ὁ φίλος μας Χαρδουήνος.

— Πῶς; νὰ ἐκτείνωμεν ἀκόμη τὰς
ἐργασίας μας;

— Αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται ἀπολύτως
ἐπάναγκες, εἶπεν ὁ Χαρδουήνος. Ἀρκεῖ
νὰ ὀρίσωμεν μίαν περιοχὴν δι' ἐκαστον
μέλος τῆς ἀποικίας, καὶ εἰς ἐκάστην ὡς
σημεῖον κατοχῆς νὰ κατασκευάσωμεν μίαν
καλύβην ἢ ὁποῖα ν' ἀνήκῃ ὀνομαστικῶς,
αὕτη ἔδω εἰς σᾶς, κύριε Μασσαί, ἡ ἄλλη
εἰς τὴν κυρίαν Μασσαί, αἱ ἀκόλουθοι εἰς τὴν
δεσποινίδα Κοραλίαν, εἰς τὴν μικρὰν Λί-
ναν, εἰς τὸν Ἐρρίκον, εἰς τὸν Γεράρδον,
εἰς τὸν ἱατρὸν, εἰς τὸν Λεγκέν, εἰς ἐμέ,
ἐὰν θέλετε. Κάμετε καλύβας καὶ διὰ τοὺς
μαύρους ὑπηρέτας σας, ἀκόμη!.. Εἰσθε
ἀρκετὰ πολυάριθμοι ὥστε νὰ καταλάβετε
τὰ ποτάμια καὶ τὰς ὄχθας του εἰς ἑκα-
σιν δύο ἢ τριῶν χιλιομέτρων. Μ' αὐτὸν
τὸν τρόπον γίνεσθε κύριοι αὐτοῦ καὶ δὲν
ἔχετε νὰ φοβηθῆτε καμμίαν εἰσβολήν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Η ΤΟΥΛΑΕΤΤΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ.

Ὁ κύριος Φασουλῆς, ἡ κυρία Φασουλίνα καὶ τὰ παιδιὰ των, ἐπῆ-
ραν ἀμέσως εἰς τὸ σπῖτι των τὸν μικροῦτοικον Φασουλάκη, καὶ ἀπὸ
τὴν ἡμέραν ἐκείνην ζῇ καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ μὲ τὰ ἀδελφία
του, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο παιδί.

Κάθε πρωΐ, μόλις ἐυπνήσῃ καὶ σκηθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτάκι του, θὰ φι-
λήσῃ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του, θὰ καλημερίσῃ τοὺς Φασουλά-
κιδες, καὶ ἔπειτα, — ἡ πρώτη του δουλειά, — θὰ πλυθῇ καὶ θὰ σιγυρισθῇ.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι Φασουλάκιδες πλύνονται μὲ χαρὰ καὶ μὲ γέλια, σα-
πουνίζονται, τρίβουν καλὰ καλὰ τὸν λαιμόν καὶ ταῦτιά των μὲ τὲς πετσέ-
τες των. Ἐτοί γίνονται ὠραῖοι, δροσεροὶ καὶ ροδοκόκκινοι σὰν ἀγγελάκια.

Καὶ ἡ γάτα ἡ Λιλίνα πλύνεται καὶ αὐτὴ τὴν ἴδια ὥρα. Γιὰ λεκάνην
ἔχει τὸ στόματάκι της, γιὰ πετσέταν τὴν κόκκινην γλωσσίτσαν της.
Ἀλλὰ τί καλὰ ποῦ τὰ καταφέρει, χωρὶς νερὸ καὶ σαποῦνι, καὶ πῶς γυα-
λίζει ὕστερα ἡ στακτηρὴ γοῦνά της!

Τῆς ἀρέσει, βλέπετε, νὰ σιγυρίζεται, νὰ κάμνῃ τὴν τουαλέτταν της.
Μόνον ὁ Φασουλάκης δὲν πλύνεται μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, καὶ βρίσκει
τὸ νερὸ πολὺ κρύο, καὶ τὴν πετσέτα πολὺ σκληρὴ, καὶ τὸ σαποῦνι πολὺ
γλυστερό, καὶ τὸ πρῶτόν πλύσιμόν τοῦ ἔχει γιὰ μεγάλη φασαρία καὶ μεγάλο
βάσανο. Δὲν του ἀρέσει τέλος πάντων. Καὶ πότε κλαίει, καὶ πότε μουρ-
μουρίζει, καὶ πότε τᾶφνει ἐστὶ μέση, καὶ σκουπίζεται πρὶν βγάλῃ ἀκό-
μη καλὰ-καλὰ τὰ σαποῦνια ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του.

Ἐ, δὲν εἶνε μεγάλο ἐλάττωμα αὐτό, νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὸ παιδί τὴν κα-
θαριότητα; Τότε λοιπόν τί θὰ διαφέρῃ ἀπὸ ἓνα μικρό, καὶ παχουλὸ καὶ
ἀκάθαρτο γουρουνάκι;

— Τί κρῖμα, ἔτσι εὐμορφο παιδάκι νὰ μὴν εἶνε παστρικό! λέγει ἡ κυ-
ρία Φασουλίνα.

— Ἀφισέ τον, καὶ μὲ τὴν ἡλικίαν θὰ συνειθίσῃ καὶ θὰ διορθωθῇ, ἀ-
παντᾷ ὁ κύριος Φασουλῆς.

Μ' αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ρόδον με τὸν Κωνσταντ. Γ. Παπᾶν — τὸ Μαγεῖον τῆς Δεσφιδίας με τὸν Ἀστέρα τοῦ Βέγα καὶ Μέδωνα — ὁ Ἀστροπολιτὴς με τὴν Βασιλῖδα τῆς Ἐρήμον καὶ Ἑλένην Ν. Καραπαύλου — ἡ Ἀνθώπιδος τῆς Βερόνης με τὴν Βίλικρινή Φιλίαν καὶ Νικόλαον Παπαγεωργίου — ἡ Λιαχὴ Μαργαρίτα με τὴν Μουσικὴν Φωνήν, Τριανταφυλλῆνον Κάμπον καὶ Κουκουρτίον — ὁ Τρομερός Γίγας με τὴν Γαλλικὴν Σημαίαν, Γουλιέλμον Τέλλον καὶ Ρόδον τῆς Αὐγῆς — ἡ Οὐρανία Ἀναστασιάδου με τὴν Καρδίαν Μουσικὴν, Χειμωνιάτικην Διακάδαν καὶ Μοῦσαν τῆς Ἀστερομίας — ἡ Θερινὴ Βροχὴ με τὴν Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας, Τριανταφυλλῆνον Κάμπον καὶ Κωμώδιαν τῆς Ζωῆς — ἡ Μοῦσα Θάλεια με τὸ Κάτοε Βρότο, Ἀφρικανὸν καὶ Ἀρλετῖνον — ἡ Μενεξεδένια με τὸν Ἀδελφὸν τῆς Ταῦ γέτης, Νίκ Νικ καὶ Κῆμα τῆς Σαλαμίνος — ὁ Ἀβελ με τὸ Ταπεινὸν Ἴον, Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας καὶ Ἀνοιχτὴν Καρδίαν — ὁ Πειρασμένος Καρχαρίας με τὸν Αὐγερῖνον, Ἀδελφὸν Στρουθοκάμηλον καὶ Ἑλένην Ρούφου — ἡ Χαμέρη Εὐτυχία με τὴν Ναυτοπούλαν — ἡ Ἀλκωνὸς τοῦ Βοσπόρου με τὸ Ἐρ τὼν Καρδιῶν καὶ Ἐνα Χιωτάκι — ὁ Λεοπάρδαλις με τὸ Ἦσυχο Ἀεράκι, Κυματίζουσαν Θάλασσαν καὶ Ἀνδαλουσίαν — ἡ Ἀποπτόσα Ἑλπίς με τὴν Μενεξεδένιον, Μενεξεδένιον Μπουκετάκι καὶ Ἀργυρᾶν Συρίκτραν — ἡ Ἀπότομος Ἀκτὴ με τὸ Μέλι τοῦ Ἰμπετοῦ — τὸ Τσυνχτερό Ἀρχαδί με τὴν Ρομαντικὴν Καρδίαν, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν καὶ Γλυκεῖαν Ἑλπίδα — ὁ Σ. Α. Πνευματικὸς με τὴν Βασίλισσαν τοῦ Χρυσοῦ, Ἀκτινοβόλον Σελήνην καὶ Διοπεροφροῦσαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλικὸ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀστροπριταυμένη ([Ε] διότι μοῦ ἤρεσεν ἡ εἰκὼν) Συναρτὸ δὲ Μπερζεράκ (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐσπάρθωμαι) Κύριον Φιλοσοφίδη (εὐχαρίστως δέχομαι τὴν ἀνέκδοτον σου καὶ τῆς ἐκρήνυς σήμερον ψευδώνυμον) Μενεξεδένιον Μπουκετάκι καὶ Γλυκεῖαν Καρδίαν (εὐγὲ διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐπιστολήν, ποῦ μοῦ ἐγράψατε μαζί). Ἐξέδραν Πατρῶν (θερμὰ εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐσπάρθωμαι) Ταῦ γέτης ([ΕΕ] διὰ τὴν χριτωμένην ἐπιστολήν, τὰ τετράδια μάλιστα «ποῦ ἐσάξειδεναν ἔτῃ Μαύρη Θάλασσα» μετὰ τὸ ἀναποδογύρισμα τοῦ μελανοδογίου, ἀεῖζον δ, τι πῆ;) Ἀστέρα τοῦ Βέγα (δὲν μοῦ ἐφάνη καλὰ διατιπόμενον) θὰ ἦθελα καὶ καλλίτερον διὰ τὴν περιστασίαν) Κανασίαν (ἐλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, καὶ ἐθαύμασα τὴν ὑπομονὴν ποῦ εἶχες νὰ μετρήσῃς τὰ ἔθνημα) Μαργαριτοφρόν ([Ε] ἀλήθεια, θὰ ἦτο ἔξοχον τὸ θέμα, ἂν καὶ τὰ Παρθεναγωγεία ἔκαμναν τὰς ἐξετάσεις τῆς Γυμναστικῆς εἰς τὸ Στάδιον) διότι καὶ τὰ κορίτσια γυμνάζονται τελείως, ὅπως καὶ τ' ἀγόρια, ἀλλὰ καλλίτερα ποῦ δὲν ἔγινε τὴν αὐτὴν τοῦ Σκολίου τὴν εὐρίσκω σεμνοτέραν, καταλληλοτέραν διὰ τὰ κορίτσια) Ἑλπίδα τῶν Δυστυχῶν (φυσικά, παραλείπω ἀπὸ τὰς προτάσεις τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἴτε δὲν εἶνε συνδρομηταί, εἴτε δὲν ἀνταλλάσσον Μ. Μυστικά) Ἰψιπέτην Ἰδρακα (ἔστειλα) Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου (Βραβεῖον ἐστάλη, με μίαν σημειώσιν) Νικόλαον Θ. Νικολαΐδην (τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα τοῦ Βέρν «Διαθήκη Ἀλλόχοτος» ἐδημοσιεύθη εἰς μίαν ἐφημερίδα, ὥστε δὲν ἔχον δύναμιν νὰ το δημοσιεύσω καὶ ἐγὼ) ὁ Βέρν ἐκδίδει κατ' ἔτος ἓν μυθιστόρημα, ἂν τὸ ἐπετηδίον του εἶνε κατάλληλον, — δὲν τὸ ἀνέγνωσα ἀκόμη, — θὰ το δημοσιεύσω τοῦ χρόνου) Πενθοσαν Καρδίαν (ῥαῖα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καὶ νὰ στέλλῃς πάντοτε τὸ σπιντικὸν σὲ ἀντασπάζεται) [Ε] δι' ὅσα γράφεις περὶ Ἀστρονομίας) Νάσσην τοῦ Ἐδελφίνου, Χιονόλευκον Περιστερᾶν (ἔστειλα, χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ) Ἐθρικὸν Ἰγμον (ναί!) Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου (φέτος δὲν ἦτο συνδρο-

μητριά μου ἡ ἀτυχὴς Κατίνα Ράλλια, ἀλλὰ δὲν μ' ἐλύπητεν ὀλιγωτέρως ἡ ἀγγελία τοῦ πρώτου τῆς θανάτου) Λεοπάρδαλιν (ἂ, αὐτὸ εἶνε μυστικὸν τοῦ γραφεῖν μου δὲν εἴμπορῶ νὰ σου εἰπῶ εἰς τί χρησιμεύει) Βίλικρινή Φιλίαν, Κόκκινην Ἐξοχὴν (λοιπόν, εὐχάρις καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις) Ψάρι τῆς Σηρᾶς (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐνεργείας διὰ τοὺς Διαγωνισμούς, ὁρῶμαι ἕκαστος νὰ σημειώσῃ τὴν ἀληθῆ ἡλικίαν του, διὰ νὰ τον κατατάσσῃ ὅπου πρέπει: τὸ νὰ σημειώσῃ μικροτέραν ἢ μεγαλιτέραν ἡλικίαν, εἶνε ἀπάτη μὴ ἐπιτρεπομένη διὰ κανένα λόγον) Καὶ φαν(μὰ ὁ Κανονισμὸς δὲν λέγει διὸ ὁ ἀλλόστονος διεύθυνσις πληροῖνε 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἑάνται-αν; ἡ ἰδέα σου εἶνε ὀρθή, καὶ ἐκρημύσεται ἀνέκαθεν) Νικόλαον Κ. Δεκαβάλλαν ([Ε] διὰ τὴν ζωηρὰν περιγραφήν) τὸσον γενναῖος λοιπὸν εἶνε ὁ φίλος μας Ἀγγουρογιώτατος; εὐγὲ του!) Νεαρὸν Μουσικὸν (βεβαίως, ἂν εἶνε γαλλικὴ ἢ ἀγγλική, στέλλε τα τὰ ἄλλα ἔχον ἔκπρωτον) πρώην Φλύαρον Ψιτακὸν (αὐτὴν τὴν φράσιν δὲν ἐκατάλαβα γρὺ!) Κόρην τοῦ Στρουμῶνος (ἐλήφθησαν ὅλα ὁ ἄδωκε ἄλλημῶν φράσιν τὸν Κανονισμὸν, διὰ νὰ συμπληρώσῃς τὰ τετράδια καλλίτερη) Ἑλληνομαθὴ Ἀμερικανόπαῖδα, Πόλχαν Μαζούρχαν (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸ δυστύχημα τῆς Λουλουῆς, βέβαια σκληρὸς καὶ ἀπᾶνθρωπος ἦτο ἐκεῖνος ποῦ σοῦ τὴν ἐρασιμακωτε, ἐν ᾧ τὸ καίμενον τὸ σκυλί ἦτο τόσῳ καλὸν καὶ δὲν ἐπέτρεπε κανένα) σὲ παρηγορήσεν ὀλίγον ἡ ἱστορία τῆς «Σπίθας»;) Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν (βεβαίως αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος ποῦ δὲν ἀπάντησα, διότι θὰ ἐξέλαβα τὴν ἐπιστολήν σου διὰ λύσεις, ἀρ' οὐ ἦτο ἐπὶ λυσιστάσει, καὶ θὰ τὴν ἔδωκα εἰς τὸν Ἀναγλιν, εἰς τὴν ἐρωτήσιν σου ἀπαντῶ ναί, ἀρ' οὐ μάλιστα δὲν εἶχον δημοσιεύσῃ αἱ λύσεις;) Περιλυσον Ὀργάνην (εὐχαρίστω; δέχομαι ἀπὸ σήμερον καὶ τοῦ δύο: τὰ ψευδώνυμα εἰς τὴν οἰκίαν στέλνῃ) Φασουλᾶκην (τὰ ἔλαβα ὅλα) Ἀπόγονον τοῦ Χάτη (ἐλπίζω λοιπὸν νὰ σε γνωρίσω τὸ ἐρχόμενον φθινόπωρον) τὸ νέον Π. Πνεῦμα ἀκόμη ὠραιότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον) Κρητικὸν Κάστανον (μοῦ στέλλεις Ἀσκήσεις; δὲν εἶδες λοιπὸν τὸν Κανονισμὸν!) Μουσικὴν Φωνήν (θὰ το δημοσιεύσω εὐχαρίστως; ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ περιμελῇς μίαν ἢ δύο ἐβδομάδας ἀκόμη, διὰ νὰ μὴ ἔλθουν αἱ προτάσεις ἀλλεπάλληλοι) εἰς τὰ τετράδια νὰ ἐσωκλείῃς δεκάλεπον γραμματόσημον) Ἡλιὸν τῆς Αὐγῆς (αὐτὸ εἶνε περιεργον) τὴν ἰδίαν ὥραν τὰ δίδω ὅλα, πῶς γίνεται λοιπὸν ἄλλοι συμπόλτα! σου νὰ τα λαμβάνουν ἐνωρίτερα;) Αἰγινάταν Ἀθηναῖν ([ΕΕ] διὰ τὴν τόσον εὐγλωττον ἐπιστολήν, του ἀλλὰ... εἰ σε φέρει τὸ φέρον, φέρου καὶ φέρε!) Κεραμυδόγατον, Ἀγρίαν Περιστερᾶν (ἔ, ἔ, καὶ τοῦ χρόνου!) Μὰρς (καὶ σὺ δὲν ἐδίδοκας Ὀδηγόν, ἀρ' οὐ στέλλεις Ἀσκήσεις;) Γλυκὸ Φιλάκι (σὲ ἀντασπάζονται ὅλοι) πρόσθε λοιπὸν νὰ μὴ ἐκναγελασθῇ;) Κίχλαν ([Ε] διὰ τὴν περιγραφήν τῆς ἀπονομῆς τῶν Βραβεῖων) Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ καὶ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Ἀπριλίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Ἰουνίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύνανται γράφω τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παρὶται ἐν τῷ ἑαρινῷ μας εἰς φεβρουάριον, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

Νέος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων.

Κατὰ τὰν ἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἔρχεται ὁ νέος 64ος Διαγωνισμὸς τῶν Ἀύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

254. Λεξιγράφος.

Ἄν ἐνωρίθ μὴ πρόβσεις μαζί μ' ἕνα στοιχείο, Ἀρχαία πόλι ἰταλικὴ θὰ κάμουνε τὰ δύο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου Γουσκάρου [Ε]

253. Συλλαβογράφος.
Εἰς ἕνα τόνον μουσικῆς Ὀρκίζομαι, ὦ φίλοι μου, Πῶς γυναικεῖον ὄνομα Ἐπρόφρανα τὴν χεῖλιν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου τῶν Συνδρομητῶν [Ε]

256. Στοιχειογράφος.

Ἄν ἀφαιρεθῇ τὸ Λά
Κι' ἄντ' αὐτοῦ τεθῇ ἐν Ι,
Ἄρτυμ' ἀπὸ τὰ πολλὰ
Κάποιος ἥρωος θὰ γενῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου [Ε]

257. Κυβόλεξον κεχυμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

1. — Σῶμα ἀκίνητον, ψυχὴ καὶ καρδία ρυπαρά.
2. — Συνειδήσις ἐν σοὶ ὑπάρχει, φῶς καὶ ὁδηγός.
3. — Εἰς λέοντα ἢ δόξ' ἐν ὄνῳ μεταβάλλει.
4. — Ἄρης ἀπείρους ἔκτεινεν ἄνδρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συνομητοπούλας [Ε]

258 Ἱστορικὴ Ἑρώτησις.

Ποῖος ἐκ τῶν Ἀυτοκρατόρων τῆς Ρωμῆς ἐβάσλειψε μόνον δύο ἔτη, ἀποθανὼν ἐν ἡλικίᾳ 41 ἐτῶν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Θεοδοκίους [Ε]

259. Σύνθεσις Λέξεων.

Νὶ συναρμολογήσῃ καταλλήλως αἱ κάτωθι συλλαβαί, ὥστε νὰποτελέσουν πέντε ψευδώνυμα συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως:

re-rou-θo-με-λα-τη-μου-δος-ve-ρω-χε-ρα-της-πω-ρις-ε-λο-αν-σοι-ελ-τη-δε-ρος-α-λις-ου-δε-της-φι-α-νι-θε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

240-244. Τριπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῇ ἄλλαι τόσαι λέξεις. Κατόπιν, ἐκ τῶν νέων τούτων λέξεων, τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων, δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῇ ἄλλαι τόσαι λέξεις. Τὸ αὐτὸ ἐπανάλαβε καὶ τρίτην φορὰν:

Εἰκὼν, Λαγὼν, θρέχω, ἐρωτῶ, ὁδός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ [ΕΕ]

245 Φωνηεντόλιπον

λγς-τ-φρπν-τρβ-κκ-τς-κφλς-τ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρογιωτάτου [Ε]

246. Γρύφος.

1

6

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένης [Ε]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Βιβλία περιέχοντα τεμάχια κατὰλληλα πρὸς ἀπαγγελίαν ἢ παράδοσιν, εἰς σχολικὰ καὶ οἰκογενειακάς ἐφορτάς.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ:

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΟΥ
(Ἀμυλίου Ἐπιστολῶν.)

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ, περιέχουσα 13 Διαλόγους. Τιμᾶται φρ. 1, 20.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς Διαλόγους. Τιμᾶται φρ. 1, 20.

Χρυσόδετα τὰ δύο τεύχη μαζί, φρ. 4.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Βιβλίον νεώτατον, περιέχον μονολόγιους, διαλόγους καὶ δραματικά, 15 ἐν ὅλῳ τεμάχια, ἄλλα διὰ μεγαλιτέρα καὶ ἄλλα διὰ μικροτέρα παιδία ἢ κοράσια (νηπιακά.) Τιμᾶται ἄδενον φρ. 2. χρυσόδετον φρ. 3, 50.

Εὐρίσκονται ἐν πᾶσι Γραφεῖσι μας.